

LA MIRADA DESPRÉS DE L'HORIZZÓ _Vicent Carda

Mirada infinita

*Pequeñas ciudades parpadeantes en una costa que descansa
colmada de sosiego*

*Que equilibrio feliz de los colores en el aire olvidado de un temblor
errante en la lejanía*

*La mar de vítreo diafanidad se tensa diligente en vivos jubilosos
estallidos de luz bajo la exánime fatiga del firmamento.*

*Y he aquí que todo en un vértigo comienza a tañer
con dolor cristalino*

-en terraplenes radiantes

en glaciares inmateriales

en un puente florecido

de lo visible a lo inefable-

y

de pronto desaparece el horizonte de arcilla en mi interior.

Ivan Teofilov (Plovdiv. Bulgària)

El viatge com a pretext, el temps de la pintura, del record, inútils fronteres que ens acosten més que ens separen. Mirada infinita de petites ciutats i els seus habitants. Tot això és "La mirada després de l'horitzó", una invitació a pensar, reflexionar, a viure el viatge.

Ciutats i paisatges xafats, línies marcades, calcades. Plànols de ciutats esquinqats, senyalitzats. Documents visuals recopilats: Fotografies, llibres, plans, mapes, fullets turístics. Memòria, records, nostàlgia, el passat, el silenci, el present.

El passat com a relat de descobriment de nous horitzons. El present com a necessitat de recopilar el deambular per geografies llunyanes i ara tan pròximes. Cartografies de ciutats i paisatges que han deixat petjada en la pròpia consciència. Viure, pensar el viatge com una experiència d'enriquiment, de descobriment, sense més que aquesta línia que és l'horitzó i que posseeix una mirada infinita.

Quantes vegades hem mirat com a acte reflexiu, sense buscar res, veure res. La mirada en aquest moment és percebuda com una eina que s'usa per a veure alguna cosa, que està passant fora; en canvi, sovint, la nostra mirada s'ennuvola, s'enfosqueix, s'esborra la pròpia mirada i es deixa de veure; és llavors quan apareix el pensament, el record, el somni, i comencem a descobrir els nostres propis continguts de la nostra ment: El viatge. El poeta Wallace Stevens solia dir que "no sempre és fàcil notar la diferència entre pensar i mirar". Queda poc per descobrir però en canvi molt per veure, la mirada és el paisatge de la realitat canviant.

Hi ha hagut una constant en la meva obra en els últims anys, la construcció d'una línia imaginària que separa el cel i la terra, però al mateix temps manté

unida un conjunt de coses, l'horitzó. En els ressons d'aquesta cartografia imaginària i real es desenvolupen tots aquests treballs. Tot ha anat desenvolupant-se en aquests últims anys i ara es completa amb la sèrie "La mirada després de l'horitzó", on aquesta imatge, aquest espai, aquesta ciutat, aquest paisatge, queda vetllat per l'ombra que crea el paper vegetal sobreposant-se sobre paper dibuixat.

Les obres han evolucionat com si d'un viatge es tractés, caminant lentament, recuperant i construint nous espais, paisatges trets dels viatges, ciutats passejades, visites, camins, carrers. Treballar la superfície per a crear nous paisatges, realitzats amb grafit i carbonet, esborrats, tacats. Línies i gestos buscant la profunditat i solidesa del temps. L'òxid de les grapes, papers engrapats, superposats, pegats, transparències. Memòria del viatge. Treballar la cal·ligrafia, com un aprenentatge de la pròpia escriptura, el dibuix. I la pinzellada, el gest, abstracte, minimalista, pintura acrílica, gouache i aerosols, el color.

Dibuix i pintura, gest i cal·ligrafia, línia i petjada, en una relació simbiòtica per a donar sentit a la sèrie. Com un joc, una il·lusió òptica, una mirada infinita, una transformació de la pintura i el dibuix, una mirada que el travessa i el dilueix, produint una singular paradoxa entre l'aparença i la realitat. Això és "La mirada després de l'horitzó".

València _Juny2020